

VESTITORUL

ORGAN AL EPARHIEI ROMÂNE UNITE DE ORADEA ȘI REVISTĂ DE CULTURĂ RELIGIOASĂ

Redacția și Administrația :
Parcul Ștefan cel Mare No. 8.

Apare
la 1 și la 15 a fiecărei luni

ABONAMENT :
Parohiile : . . . . . 200 Lei
Particularii : . . . . . 160 Lei
Membrii Agrului . . . . . 100 Lei

Bunul

Singur Dumnezeu este bun în toată puterea și lărgimea, fie a cuvântului, fie a înțeleșului lui. Cătă împărtășire din aceea bunătate în lumea dinafară ! Neintrecută în timpuri și în diferite chipuri ; toată este opera lui Dumnezeu socotit în sine. Or, Dumnezeu socotit în sine este în trei persoane ; iar grija ce ne poartă, împărțindu-ne bunătatea din veșnicia Lui în cronologia vremii noastre, i-o atribuim după felul ei uneia sau altei persoane divine. Așa, facerea din început, — a tuturor ființelor dependente — precum și susținerea lor continuă, este a Tatălui, celui ce, fiindcă este dela sine, nefăcut și nu purcede dela nimeni, bine i se potrivește atributul de făcător și atotfiitor. Fiul, tocmai pentru că își are originea dela Tatăl prin nașterea din veci, este persoana cea mai indicată, prin acest constitutiv personal, de a i se atribui și a lua asupra sa menirea să reverse bunătatea într'o formă mai pronunțată, mai simțită de omenirea ce știe mai bine să prețuiască lucrul avut și pierdut, și aceasta se face prin răscumpărarea promisă, și începe cu nașterea cea din fecioară în Viflaim, în urma cărora zicem că este din tată fără de mamă, și din mamă fără de tată, rămânând misterul bunătăților necuprinse de noi nici ca mulțime.

Nu mai puțin bun însă trebuie să fie Sfântul Spirit, cea de a treia persoană dumnezească — și e just, doar persoanele divine sunt egale — căci fără alt adaos îi zicem Bunule ; când în împărate ceresc zicem : și mântuește bunule sufletele noastre. Ba, în manifestarea aceasta a bunătății lui Dumnezeu, lucrarea ce o săvârșește Spiritul sfânt, și i-o atribuim, trebuie să fie, și este, mai largă, mai amănunțită, cu un cuvânt mai vastă din toate punctele de vedere. Asta reiese și numai din mersul acestei progresiuni.

Dar atunci pentru ce noi oamenii aci suntem mai necunoscători ? Din vina noastră. Aci se cere contribuția nizuințelor noastre. Ușurința cu care ajungem să cunoaștem opera creatorului, a răscumpărătorului, și din ele pe lucrători, nu poate forma motiv de negli-

jență față de opera sfințitorului, a Spiritului sfânt, care formează și încheierea interesului și rostului nostru de oameni, sfințirea noastră, odată ce existăm și suntem răscumpărați.

Dotăți fiind cu o fire, cum este cea omenească a noastră, combinată din elementul material trup, și cel spiritual suflet, este bine știut că toată cunoștința noastră începe cu simțurile, facultățile trupului. Ce vedem, auzim, ce cu mâinile pipăim, aceea judecăm și știm : altfel mințea noastră ar fi osândită să rămână o tablă negrefată, cum zice filosoful Aristotel. Acestei împrejurări se datorește faptul că în cunoașterea operei creatorului și a răscumpărătorului putem fi mai acasă. Opera creatorului în desfășurarea cea largă a laturei materiale ne este pururea o carte deschisă, în care poate citi și cel neștiutor de slove, cum zice Pavel către Romani (1, 19—20) ; »căci cele nevăzute ale lui, prin fapte s'au făcut cunoscute dela zidirea lumii, și se văd ca și veșnica puterea lui și dumnezeirea . . . « . . . »pentru că Dumnezeu le-a arătat . . . «

Iar Răscumpărătorul în opera sa de răscumpărarea s'a apropiat de noi și mai mult, s'a făcut om trăind o vieță pământească de 33 ani, asemenea nouă într-o toate, afară de păcat. Ne este deci ușor ca să legăm cunoștințele de elemente materiale cu înfățișarea obișnuită nouă.

Opera Spiritului sfânt este însă din domeniul duhovnicesc, este ridicarea noastră, nobilitarea și interesul nostru. Spiritul Sfânt este marele necunoscut, care însoțește și întărește omenirea răscumpărată în calea ei, pe cum Isus cel înviat din morți a însoțit și a întărit pe cei doi învățați spre Emaus.

Este interesul nostru să-L cunoaștem mereu, și mai de aproape, iar greul ce l-am întâmpina în mod firesc în chestiunea aceasta mai subtilă, pentru că mai spirituală, nu poate să formeze piedecă, ci trebuie să fie zdrobit de străduințele noastre.

Dacă Moisi a scris despre Hristos, și Mântuitorul

le aduce aminte evreilor aceasta, atunci noi trebuie să ne luminăm asupra Spiritului sfânt din spusele lui Isus, carele a vorbit despre Spiritul.

După spusele Mântuitorului: aceasta vine dela Tatăl și ia dela Fiul carele-l trimite, adică porcede dela amândoi — căci altfel de comunicare nu există în Dumnezeu — și încă mai exact, ca dintr'un singur principiu, odată ce numai întru atât se deosebește de Tatăl și de Fiul.

Sfântul Spirit este Dumnezeu adevărat, fără nici o micșorare față de celelalte persoane divine, de unde mărirea li-se cuvine la toate trei deopotrivă. El este autorul scrierilor vechiului și noului testament, el este mângâitorul venit la noi în urma rugăciunii și trimiterii lui Isus, întâiul rod al răscumpărării; creștini după Cristos, sfinți după Sfântul Spirit, în așa fel, în cât tot ceea ce înțelegem de întocmire a lui Dumnezeu sub numele de providență este opera Sfântului Spirit. Atât de legată este venirea Sfântului Spirit de opera răscumpărătoare a lui Isus, încât Isus trebuie să meargă mai întâiu, altfel nici n'ar veni Spiritul (Io. 16, 7).

Spiritul este cel ce a desăvârșit întemeierea Bisericii și a luat în continuare slujba de mântuire a oamenilor, odată ce aceasta a meritat-o Mântuitorul Isus: »veți lua puterea Sfântului Spirit, carele va veni peste voi și veți fi mie mărturii în Ierusalim și în toată Iudea și Samaria și până la marginile pământului« (Fapte 1, 8). El învață, aduce aminte (Io. 14, 20); și inspiră răspunsurile (Mat. 10, 19—20).

Pentru aceasta dăscălie, cum graiul se face cu limba, în formă de limbi se coboară Sfântul Spirit asupra apostolilor; și încă limbi de foc, focul dragostei lui Dumnezeu, ce suflă cum a suflat sufletul în întâiul om creat. Dragostea lui Dumnezeu a umplut inimile apostolilor în urmă și i-a întărit; ca un vifor (fapte 2, 2), căci suflul lui Dumnezeu este curățitor cum un vânt primenește aerul, așa că nu se mai cunosc apostolii cei fricoși de mai înainte. Petru, tăgăduitorul de mai înainte, mărturisește pe Isus înaintea tuturor, dus fiind în fața tribunalului, spune în numele tuturor (Fapte 5, 29) »cade-se a asculta de Dumnezeu mai mult decât de oameni«, în urmă se bucură cu toții (Fapte 5, 41—42), pentru vrednicia ce i-a ajuns să rabde pentru numele lui Isus, dar nu încetează a învăța și a vesti.

Aceasta este lucrarea Mângâitorului, Spiritului adevărului, carele pretutindenea este și toate le plinește, carele dă viață și împarte bunătățile. În grija Sfântului Spirit este lăsată Biserica, adevărul și bunătatea dela El vin. Nu filosofia omenească ci înțelepciunea dumnezească este ceea ce trebuie să primeze. Asta este lege și »de se și luptă cineva, nu se încununează, de nu se va lupta după lege« (II Tim. 2, 5).

Cunoașterea misterului sfintei Treimi se impune.

Aceasta, fără cunoașterea Spiritului Sfânt, este o cunoaștere incompletă.

Trebuie cunoscut și făcut să fie cunoscut în sine și în lucrarea sa de conducere, lucrarea sfințitoare dătătoare de cel mai mare bine; opera zilnică din mijlocul nostru »întru care strigăm aba părinte« (Rom. 8, 15), lucrare făcută în interesul și pentru binele nostru, și în care nu se iertă nici o împotrivire: »Cel ce nu este cu mine, împotriva mea este, și cel ce nu strânge cu mine, risipește. Pentru aceasta zic vouă: tot păcatul și toată hula se va ierta oamenilor; dară hula care este împotriva Spiritului nu se va ierta oamenilor. Și oricine va zice cuvânt împotriva Fiului omului, se va ierta lui; dară cine va zice împotriva Spiritului sfânt, nu i se va ierta nici întru acest veac, nici în cel ce va să fie« (Mat. 12, 30—32).

Când Sfântul Spirit este lăsat să stăpânească, se petrece ceea ce vedem că s'a petrecut la primii creștini, cari erau cu sânguință uniți în rugăciune și în sfaturile date de apostoli, legați cu legătura dragostei, care este consemnul creștinilor: »Din aceasta vor cunoaște toți, că sunteți ucenicii mei, de veți avea dragoste între voi« (Io. 13, 35). În consecință, aduc și lucrurile în comun, se netezește asprimea cuvintelor reci — cum zice Sf. I. Crisostom —, de *al meu* și *al tău*, izvorul atâtor neînțelegeri și dușmăanii.

Apoi câte remedii de vindecare în persoana fiecărui răscumpărat!

În multe boale trupești Sfântul Spirit ne aduce resemnarea și răbdarea cu bucurie; în neștiință, lumină de sus; în slăbiciunea voinții, tărie; biruință în lupta împotriva pornirilor trupului; blândețe în mânie; spiritul de jertfă în greutățile mari și de grea cumpănă; apoi darul statorniciei pe poziția bună împotriva asalturilor și ispitelor.

Nu mai puțin minuțioasă este opera de sfințire a Spiritului. Schimbarea apostolilor după venirea Spiritului din înfățișarea lor de mai înainte a fost minunată, dar asta se datorește și supușeniei lor, au răspuns așteptărilor și darurilor primite. Repede s'a petrecut, dar deosebim totuși un început în care primesc cu ascultare porunca să stea retrași și statornici în rugăciune. Vine Spiritul, se învrednicesc de darul limbilor, îl primesc, corespund în toată misiunea lor mereu și tot mai mult până la cununa muceniei: sfințirea este câștigată pentru totdeauna.

Aduce mângâierea cu siguranța că binele făcut nu se trece cu vederea, oricât s'ar amâna; iar răul răbdat tot în bine va fi schimbat. Orice încercare și umilire nu poate stăpâni cu nesfârșitul peste cei ce cu credință urmăresc și primesc opera Spiritului sfânt. El poartă grija, și Dumnezeu nu se poate lăsa biruit, oricum ar fi turburările: »iară biserica avea pace. . . și se umplea de mângâierea Sfântului Spirit« (Fapte 9, 31).

G. S.

O turmă și un păstor dela al XXXIV-lea congres euharistic internațional

Timp de aproape o săptămână (24—29. V. 38), Buda-Pesta a fost centrul interesului deosebit al întregii lumi catolice, cu prilejul celui de al XXXIV-lea congres euharistic internațional.

Ca în toate lucrurile omenești, așa și în organizarea acestui congres au fost și părți bune și părți mai puțin reușite.

Nu e aici locul să ne ocupăm de acestea din urmă.

Amintim numai că reprezentanții a 41 de țări și națiuni și-au dat întâlnire în zilele amintite în capitala Ungariei.

Între acești reprezentanți sunt 17 cardinali, 40 de mitropoliți, 250 de episcopi și peste 2.500 de preoți străini cu sute de mii de credincioși, în sute de trenuri speciale.

Ca la marile evenimente ale globului, S. Părinte Papa Pius XI a ținut să trimită pe însuși secretarul Statului său, pe Emin. Sa Cardinalul Eugen Pacelli să prezideze aceste serbări.

Neuitate vor rămânea ședința de deschidere, cuminecarea a 160.000 de școlari (între cari 40.000 atunci se cuminecau întâia dată), adorația de noaptea a bărbăților, procesiunea euharistică pe Dunăre și pe bulevardele orașului, dar mai ales liturghia din urmă, oficiată de numitul trimis al S. Părinte înaintea unei mulțimi de peste o jumătate de milion, precum și cuvântul de încheiere al urmașului S. Petru.

Deși bătrân și bolnav, chinuit de insomnie și încă mai mult de grija ce poartă tuturor bisericilor din

lume, Papa Pius XI a spus că atunci când i se dă posibilitatea ca, prin minunata invenție a radiodifuziunii, cu dragostea de părinte care învinge depărtările, să se adreseze fiilor săi, i se pare că revine în Ungaria și anume la Buda-Pesta, unde, cu mulți ani înainte, a putut să admire nu numai monumentele trecutului, ci și credința strămoșească și practică a poporului. Și acum, după atâția ani, îi apar vii icoanele de altă dată și-i storc uimirea.

Amintirea cea mai vie o are S. Părinte pentru S. Ștefan, protoregele apostolic al Ungariei, al cărui monument l-a văzut la »Halászbástya« și care și-a închinat pe vremuri țara în paza S. Petru cel nemuritor prin urmașii săi: papii de totdeauna și care numai dela urmașul verhovnicului a voit să primească coroana și puterea regală.

Papa își aduce aminte și de ceilalți sfinți mari ai acestei națiuni, de S. Emeric, de S. Elisabeta și de S. Ladislau și cu dragă inimă împărtășește binecuvântarea apostolică tuturor celor întruniți la congres. O binecuvântare specială a rezervat însă clerului și poporului care a pregătit aceste serbări.

Să dea Dumnezeu ca aceste congrese să trezească în toate sufletele omenești dragostea, cea mai mare dintre toate poruncile și virtuțile și ca această dragoste să fie așa de puternică, încât să miște și inimile celor ce astăzi stau departe de Biserica Domnului și astfel intrând și ei într'însa să fie o turmă și un Păstor.

O solie a Spiritului Sfânt

18 Maiu 1873. Maicele carmelitane din Pau notează emoționate o nouă dumnezească întâmplare. Miriam a lui »Isus cel Răstignit« s'a învrednicit de o cerească descoperire, primind sfânta sarcină de a vesti cultul special al Spiritului Sfânt, prin care toate se rezidesc, toate se sfințesc. Maicele, cari erau de față în clipele de extaz spun, că sentimentele ce le-au copleșit și pe ele în acele momente nu se pot exprima prin cuvinte. În această sfântă și cerească răpire Miriam vede un porumbel, asupra căruia dintr'un potir cad niște stropi de apă, ce-l fac de o curățenie și candoare orbitoare. Miriam cade la pământ și aude un glas ceresc ce-i zice: »Comunică cu superioritatea ta și cu Sfântul Părinte Papa dela Roma mesajul cerului: »Domnul mi-a descoperit voința Sa, ca fiecare preot de pe întreg rotogolul pământului să jertfească spre mărirea Spiritului Sfânt câte o sfântă liturghie în fiecare lună. Și toți aceia, cari vor fi de față la acele liturghii vor primi daruri speciale«.

Aceste speciale daruri apoi le comunică cu diferite prilejuri. Iată unele din ele:

»Adevăr, adevăr zic vouă, cine va chema în ajutor pe Spiritul Sfânt, Mă va căuta și Mă va și afla pe Mine« . . . »Cine va cere ajutorul Spiritului Sfânt, acela va primi o conștiință gingașă, asemenea cu gingășia florilor de câmp«.

»Dacă un părinte ori mamă va cere ajutorul Spiritului Sfânt, se va sălășlui pacea în sânul familiei sale«.

»Cei ce vor cere ajutorul Spiritului Sfânt, vor gusta în adâncul sufletelor lor pacea, atât aici, cât și în vecinicie« . . . »vor avea lumină în ceasul morții și cu pace vor adormi în Domnul« . . . »vor muri scutiți de păcate« . . . »Preoții cari vor propovădui cu râvnă adorarea și cinstea Spiritului Sfânt vor primi un dar special pentru a înmuia sufletele, când vor vorbi către popor«.

»Cei ce aleargă la ajutorul Spiritului Sfânt, aceia vor

vindeca bolnavi și vor deștepta pe cei ce dorm (morții)».

»Va veni vremea, când diavolul, folosindu-se de niște preoți și mireni pii la aparență, va îmbrăca chipul Domnului și va folosi cuvintele Sale ca să-i ducă pe oameni în rătăcire. Cine însă va chema în ajutor pe Spiritul Sfânt, acela va primi darul să afle și să descopere aceasta înșelăciune a diavolului».

Sora Miriam își îndeplinea misiunea. Patriarhul Ierusalimului Bracco — la cererea ei — le cuprinde în scris și le comunică cu Sf. Părinte Papa Pius IX. Dar Papa Pius IX moare, înainte de a fi putut lua măsurile dorite. Urmașul său Leo XIII însă nu uită de solia soriei Miriam. În două enciclice (5. V. 1895: *Provida matris* și 9. V. 1897: *Divinum illud munus*) îndeamnă lumea întreagă la cultul special al Spiritului Sfânt. În a doua enciclică dispune o novenă specială, ce are să fie ținută în fiecare biserică parohială cu prilejul Rusaliilor. Celor ce iau parte la aceste novene li se dă pentru fiecare ziua îndulgințe de 7 ani și de 7 ori câte 40 zile, iară celor ce se vor spovedi și cumineca cu vrednicie [rostind obicinuitele rugăciuni la intențiunea S-lui Părinte] în ziua de Rusalii, ori în una din cele 8 zile ce-i urmează, vor primi îndulgință plenară.

Cultul special al Spiritului Sfânt s'a generalizat repede în Biserica apuseană, unde liturghia Spiritului Sfânt se obișnuiește în ziua de Joi la începutul fiecărei luni (missa votiva).

Cine e Miriam, aceasta distinsă delegată a Cerului? Miriam Bauardy era o fetiță simplă arabă. Când a intrat în mănăstirea maicelor carmelitane din Betlehem nu știa nici celi nici scrie. Scrisul, cetitul și limba franceză — pe care o vorbea cu infloriturile inerente limbei arabe — le-a învățat cu foarte mare greutate. Ca simplă călugăriță muncitoare a fost învrednicită de daruri excepționale cerești. Primește semnele ranelor Mântuitorului. Sunt minunate comunicările viziunilor, ce le avea și ne pune în uimire espunerea adevărilor adânc teologice, ce le făcea ea, mica și neștiutoare fată arabă. Episcopul din Bayonne, Lacroix, mișcat de descoperirile ce le făcea Miriam, a dispus ca maicele să noteze toate întâmplările ce i-se perândau micii sore smerite. Căci smerenia era o notă fundamentală a caracterului ei. Voia din toate puterile să-L imiteze pe Isus, pentru aceea își și luă numele de Miriam a lui »Isus cel Răstignit«. A trăit 33 de ani, imitând și în vrâstă pe dumnezeescul său Dascăl.

Smerenia o prețuia cât cerul: »În iad poți intra cu toate virtuțile, numai cu smerenia nu. În Raiu poți intra cu toate scăderile, numai cu mândria nu«. Chiar din acest motiv era cinstitoarea smerită a Prea-Curatei: »Cu foc aș voi să-mi curățesc buzele, ca să pot rosti cu vrednicie acest cuvânt: Marie . . . Pe acest pământ copilul nu se poate naște decât numai prin mamă, prin ea vine în lume. Și în ceruri numai prin o mamă putem intra și aceasta Mamă e: Maria«.

Nici pentru o clipă n'ar voi să fie despărțită de Dumnezeu. Se dorește pururi cu El, în mod nedespărțit: Precum vietățile de mare trăesc și se mișcă în mare, așa se mișcă, așa trăesc oamenii în Dumnezeu«. »Cum păzește mama pe copilul ei în brațe, așa mă ține, Doamne, în dragostea Ta. Acolo e scăpat de toate primejdiile, la pieptul mamei sale nimic nu-i lipsește. Așa fi-va și cu mine, Doamne, dacă mă vei păzi în dragostea Ta, și așa nimic nu-mi va lipsi«.

Pregătindu-se la ascultarea sfintei liturghii: O, Doamne, — esclamă — Tu singur, Tu singur! Aș dori să fiu o păsărică, ce să sbor peste lumea întreagă și să strig, ca lumea întreagă să mă audă: Dumnezeule, Tu singur! . . . »Iartă-mă Doamne, Tu singur, Tu singur! Isus nu e cunoscut, Isus nu e iubit. Oamenii iubesc mai mult pâinea neagră, decât cea albă (s. Euharistie) . . .

Pregătindu-se la sf. cuminecătură: Am zis dulcelui meu Isus: Tu ești marea nesfârșită. Apa Ta e mai albă decât neaua și mai curată decât lumina. Tu îi zici fiecăruia: Veniți la Mine voi toți ceice însătoșați, veniți să beți, veniți să vă răcoriți și să uitați toate năcazurile voastre. Domnul mi-a zis: Copila Mea, știi tu oare cine sunt Eu? Eu sunt acela, care înviez morții, Eu sunt dascălul care iubește sufletele. Merg înaintea ta, cum merge păstorul în fruntea turmei sale. Când Isus privește spre aleșii Săi, aceluia li se topesc inimile«.

»Iubirea aproapelui e semnul iubirii lui Dumnezeu. De acolo voi cunoaște că Mă iubești, dacă vei iubi pe aproapele tău. Dacă-l servești pe aproapele tău, pe Dumnezeu L-ai servit« . . .

Și de fapt a servit pe aproapele ei cu dragă inimă, voioasă, chiar și când era bolnavă. Moartea ei provine dintr'un incident, ce i-se întâmplă în clipa în care servea pe alții. În vara anului 1878, niște muncitori făceau renovări în Carmelul maicelor din Betlehem. Miriam le-a adus apă, urcându-se pe scară până la locul unde se lucra. Deodată însă alunecă sub povara grea și căzând își frânge mâna. Rana primită din zi în zi devine mai dureroasă, nimic n'o ajută. Are dureri mari, pe cari le oferă Domnului pentru preamărirea Bisericii Sale catolice și a Carmelului din Betlehem: . . . »Un lucru Îți cer Dumnezeu meu, ca toți aceia, cari sunt în acest sfânt lăcaș sau vor veni mai apoi aici, să Te iubească numai pe Tine, să ardă numai pentru Tine și să se jertfească Ție . . . Ia dela mine orice mângâiere și li-o dăruiește lor. Permite-mi ca eu singură să iau asupra mea și să port suferințele toate, numai eu singură«. Când în dimineața zilei de 26 August, la orele 5 clopotul Carmelului chiamă la Angelus pe maici, Miriam își face cruce și întimpină ultima oară pe acest pământ pe Maica Domnului cu salutarea îngerească, ca apoi îndată, luată pe aripile îngerilor, să fie răpită în ceruri, unde să laude în vecie pe Maica ei, prin care s'a născut Cerului.

La 27 August trupul ei a fost așezat în mormânt. Lumea imensă ce o însoțea în ultima ei cale, era convinsă, că petrece pe o sfântă: »O sfântă a murit«, s'auzea de pe buzele mulțimei.

Și de fapt. Cele spuse de dânsa cu prelejul unui extaz: »Mântuitorul meu mi-a dat mie aripi . . . Domnul mă va primi în împărăția Sa, El îmi va da aripi, ca să sbor, El îmi va dărui mii de flori, ca să le presar în calea mea. Mi a mai dat și o corfiță plină de flori, din care poate să-și ia fiecare prieten de al meu . . . Aripi mi-a dat mie Domnul, ca să zbor și mi-a așezat în brațe o corfă plină de flori«, — s'au adevărit prin minunile nenumărate, vindecările miraculoase, trupești și sufletești, ce s'au săvârșit prin invocarea ajutorului ei. Minunile aceste l-au impresionat atât de mult pe patriarhul Ierusalimului, Camassei, încât a cerut dela Sfântul Părinte Papa beatificarea ei. I s'a și început procesul în luna Iulie 1919, iar la 20 Noemvrie 1934 Congregația Riturilor a declarat, că Miriam a deprins în grad eroic virtuțile. Părintele Papa Pius XI la 18 Maiu 1937 a iscălit ordinul, ca Congregația Riturilor să desăvârșească pro-

cesul de beatificare și nădăjduim că în scurtă vreme Miriam a lui »Isus cel Răstignit va propovădui de pe altărele noastre lumi întregi cultul special al Spiritului Sfânt, prin care se reînnoiesc toate, s'aprind și ard sufletele pentru Dumnezeu.

În aceste zile de grele frământări unde ne vom întoarce să găsim ajutor, dacă nu la Spiritul Sfânt, care luminează, curățește, mângăie, întărește, desăvârșește și dă tărie să înfruntăm cu biruință toate atacurile vijelioase ale iadului. Biserica Sfântă a lui Dumnezeu, Mireasa scumpă a lui Isus sângerează răstignită de atâtea ori și de către atâți nemiloși dușmani federați ai iadului. Datorința noastră ne chiamă, frați preoți, să alinăm durerile ei, să ștergem de pe fața ei sângele, noroiul hulei și al ocării, prin sfințele liturgii lunare în cinstea Spiritului Sfânt. Să îndemnăm pe credincioșii noștri, să ni se asocieze și ei cu rugăciunile lor, ca așa împreună să reparăm ofenzele nenumărate, ce I s'au adus și I se aduc neîncetat Spiritului Sfânt. Așa vom putea conta cu siguranță la ajutoarele Sale speciale, ce ni le-a promis prin smerita Sa trimisă Miriam Bauardy.

Vertileanu

Centenarul lui I. A. Möhler.

Teologia universală comemorează cu mare pietate aniversarea centecenarului morții marelui teolog Iohann Adam Möhler.

Alături de Scheeben, Hergenröther, Hettinger, Weiss ș. a., el e una din gloriile cele mai curate ale teologiei germane.

Se naște la Igersheim bei Bad Mergentheim (6. 5. 1796). Studiază în comuna natală în Ellwangen și Tübingen. La 18. 9. 1819 e hirotonit preot. Câtva timp lucrează în pastorație, apoi curând e chemat la catedra de drept și istorie bisericească a facultății de teologie din Tübingen.

Cu o bursă de 400 florini, el frecventează, pentru a se documenta asupra cercetărilor mai noi, universitățile și academiile din Würzburg, Bamberg, Jena, Leipzig, Halle, Göttingen, Braunschweig, Magdeburg, Berlin, Breslau, Praga, Viena, München. În 1823 începe lecțiile de drept, dar mai cu seamă cele de istorie bisericească ce aveau să-i aducă atâta renume bine meritat.

Acest renume îl face să fie invitat încă în 1826 ca profesor la universitatea din Freiburg. În anii următori, universitățile din Bonn, Münster și Breslau îi fac aceeași cinste. El rămâne credincios mamei sale sufletești, universității din Tübingen. Abia în 1835, o părăsește de dragul celei din München, precum și de dragul unor prieteni ca Göres și Döllinger, profesori și ei la aceeași universitate. Dar în anul următor se îmbolnăvește și în Aprilie 1838 moare.

Pe mormânt prietenii și admiratorii îi sapă aceste caracteristice cuvinte: »Defensor fidei, literarum decus, ecclesiae solamen«. [Apărător al credinței, podoabă a științei, mângăiere a bisericii].

Și pentru cine-i cunoștea opera, în adevăr așa este.

Două sunt lucrările sale de căpetenie: »Unitatea în Biserică, sau principiul catolicismului înfățișat în duhul părinților Bisericii din întâiele trei veacuri« (Tübingen, 1825) și »Simbolica sau înfățișarea contrastelor dogmatice dintre catolici și protestanți potrivit cu mărturisirile lor de credință publică« (Tübingen, 1832).

Deși, evident, știința teologică de un veac încoace a înaintat foarte mult și pentru multe amănunte avem lucrări cu mult mni bine informate decât ale lui, totuși metoda lui de cercetare și mai ales spiritul ce animă toate lucrările lui rămân noi și veșnic tinere.

Cauza ?

Puțini teologi au înțeles și înțeleg ca el marea putere a tradiției creștine. Chiar titlul întâiei sale lucrări mai de seamă ne aduce aminte de o lucrare la fel a S. Ciprian. Răsfoind aceste lucrări, îți dai seama de ce va să zică duhul adevărului, dumnezeiesc făgăduință a Mântuitorului de a fi totdeauna cu noi prin Duhul Sfânt coborât asupra sfinților apostoli și prin ei asupra întregii Biserici, ca nici când să nu se abată dela calea adevărului. Acest Duh Sfânt îi face să mărturisească bărbătește credința în clipe de grea cumpană și să-și aducă aminte de toate câte a spus Dom-

nul; tot acest Duh stinște sufletele și le povățuește pe căile uimitoare ale desăvârșirii. Această stinșire și desăvârșire se face în felurite chipuri, respectând firea fiecărui om în parte și mai ales dumnezeestile drepturi ale ierarhiei bisericești; el n'are nimic revoluționar demonic distrugător, ci pornește totdeauna cu smerenie dela adevărul revelat, adică descoperit de Dumnezeu.

Iată, cu alte cuvinte, deosebirea cea mare între inovație și între tradiție, între profesianți și între catolici, între comunitățile ce mereu variază ale novatorilor și între marea, nemuritoare Biserică a Romei.

Și iată pentru ce se cuvine să aducem și noi pomnirii lui J. A. Möhler prinos de închinare.

P. Ioan Georgescu

Misiunile Iezuiților în Japonia

Prin anii 1549–50, sf. Francisc Xavier predica Evangelia prin Japonia, pe la Congoșima în regatul Saxuma și pe la Amangucci, pe unde încreștină mai multe mii de Japonezi, între cari și mulți nobili, și chiar »bonzi« adevărați preoți budhiști; dar în general vorbind, în Japonia creștinismul mergea foarte greu și în silă, și asta din cauza religiei dominante a aceluia popor.

Religia veche a Japonezilor era »Tșintoismul«, adevărat cultul strămoșilor. Venerau pe zeul *Kamis*, iar peste cultul lui primiră învățături de ale lui *Confucius*, care trăise în China prin veacul VI înainte de Cristos. Prin veacul VI după Cristos primiră și învățături de ale lui Budha.

Divinitatea principală la Japonezii vechi era „*Amaterassu*“, care era considerat de întemeietor al dinastiilor japoneze. Urmașii lui se numeau „*Mikadoo*“, și toți sunt divinizați, așa că în Japonia religia este concrescută cu Statul și cu națiunea, prin urmare lepădându-se cineva de cultul vechiu, înseamnă că s'a lepădat de națiune și de Mikadoo.

După învățăturile religiei vechi japoneze, viața aceasta este un vis, și după ea nu mai este nimic. Aceste învățături făceau pe Japonezi să pună foarte puțin preț, atât pe viața proprie cât și pe a altuia. Astfel, în Japonia, uciderile și sinuciderile se fac adesea numai din capriciu. Știm că la moartea împăratului Muțsu-Hito, generalul Noghi, viteazul din războiul Ruso-Japonez din 1904, s'a sinucis, numai ca să moară și să fie îngropat în aceeași zi cu împăratul său.

Astăzi religia națională a Japonezilor se numește „*Rioobou-Sintoo*“, dar religie dominantă este »Budhismul«, care cu »Nirvana« lui și cu »Metempsichosa« — se vede că mai mult îndestulește sufletul japonezului decât secul »Tșintoism« —, dela care n'are ce aștepta decât supunere oarbă față de »Mikadoo«, în toată această viață scurtă și plină de necazuri.

Iezuiții pătrunseră în această țară, ca să continue lucrarea începută de sf. Francisc Xavier. Ei înființară comunități creștine, mai întâi în regatul *Arima* și pe coastele apusene ale insulei »Kiusiu«. Principii din *Omura* și din *Tamba* se încreștinară.

Sub domnia puternicului împărat *Nobunanga*, creștinismul progresă foarte frumos, așa încât la 1579,

în Japonia erau peste 150 mii catolici. Misionarul cel mai însemnat în acest timp era iezuitul „*Valignani*“ (mort la 1606), care se bucura de mare vază și în Europa, așa că regele Filip II al Spaniei de multe ori îi cerea sfaturile, în ceea ce privea guvernarea Indiilor.

Valignani întemeie în Japonia mai multe mănăstiri de Iezuiți — în cari erau și mulți indigeni; — edifică vreo 300 de biserici, iar numărul catolicilor ajunsese la 200 mii. Insuși împăratul Nobunanga făgădui Iezuiților că se va încreștina; iar la 1585 merse la papa Grigorie XIII în Roma, o delegație din trei regi japonezi cu toată suita lor, ca să-i mulțumească pentru predicarea Evangheliei în insulele lor.

Insuflețirea aceasta nu dură mult, ba la 1587, același împărat, lăsându-se influențat de sfetnicul său »*Taicosama*«, porni o crâncenă persecuție împotriva creștinilor. Mai multe de 70 de biserici au fost arse, mulțime de creștini uciși, iar Iezuiții siliți să părăsească țara. Ei nu ieșiră toți însă, ci vreo câțiva mai rămaseră ascunși și protejați de unii principii, prieteni ai creștinilor.

Cauzele acestei persecuții au fost cam următoarele:

Impăratul ceru pentru haremul său fecioare creștine, iar Iezuiții se împotriviră. Unii dintre nobilii japonezi acuzară pe misionari că ar avea legături ascunse cu regii din Europa, ca să le tradeze țara. Niște călugări franciscani, veniți din insulele Filipine, începură a predica în piața publică a capitalei, batjocorind și ridiculizând religia veche a Japonezilor. Un căpitan de corăbii spaniol, pentru a se arăta cu mai multă autoritate, se lăuda cu imprudență zicând că misionarii sunt trimișii regelui său că să-i pregătească calea pentru cucerirea țării. Pe lângă toate acestea apoi, vieța destrăbălată și plină de nedreptăți a negustorilor și a marinarilor portughezi, făcea să se creadă că toată virtutea misionarilor nu e decât fățarnicie, și că ei într'adevăr lucrează cu scopuri ascunse și subversive țării lor.

La 1597 izbucni o altă persecuție, în care fură uciși o mulțime de creștini, iar la 5 Februarie același an, în piața publică a capitalei fură uciși 3 Iezuiți și 25 Franciscani. Aceștia au fost canonizați la 9 Iunie 1862.

O altă persecuție izbucni la 1612. Protestantii

Olandezi, negustori prin Japonia, din invidie față de Spanioli și Portughezi, răspândiră zvonul că misionarii n'ar fi decât spioni de-ai regilor lor pentru a cuceri țări. Japonezii crezură, și începură a ucide pe creștini, atât europeni, cât și indigeni, pe cari îi credeau unelte cumpărate ale misionarilor. Persecuția aceasta dură 10 ani, adecă până la 1626. Creștinii mureau cu sutele, dar alții cu miile se încreștinau. Erau mulți preoți și călugări indigeni.

La 1613, vreo 91 de Iezuiți trebuiră să părăsească țara, dar mai rămaseră ascunși vreo 27, cari continuară a predica în ascuns. La 1622 fură uciși 121 de creștini, dar în același an se încreștinară 2236 de Japonezi adulți. Sângele martirilor s'a dovedit și acum »sămânța creștinilor«, precum zisese Tertulian pe la începutul veacului III. La 1625 erau în Japonia peste 600 mii de catolici.

La 1637 se dădu poruncă aspră, ca nici un strein să nu mai fie primit în țară, și toți creștinii — fie europeni, fie băștinași, — să o părăsească. Numai negustorilor olandezi li se mai permise a face comerț în Japonia, dar cu condițiunea ca pe pământul Japonez să se abțină dela orice cult și cerimonie creștină, și să batjocurească Crucea. Protestanților nu le era greu lucrul acesta, și pentru interesele lor materiale observau toate aceste condiții. Astfel respectul față de europeni și de religia lor începu să dispară dintre Japonezi, iar creștinismul — prin protestanții Olandezi, — în Japonia ajunsese de răs.

La 1638, persecuția din Arima, dădu prilej unei răscoale a locuitorilor din partea sud-vestică a insulei Kiusiu, cari în mare parte erau creștini. Olandezii dădură principelui tunuri, cu ajutorul cărora le cuprinse fortăreața Simabara, și ucise vre-o 35 mii de creștini catolici. Acestea erau isprăvile protestanților olandezi.

La 1649 se părea că au dispărut orice urme de creștinism în Japonia. Optzeci de Iezuiți fură martirizați, și o mare mulțime de indigeni.

La 1709, Iezuitul „de Sidoti“ încearcă să intre în Japonia, dar încă la țarm fu arestat apoi dus la Ieddo, unde fu ucis. Doar prin familii și în ascuns se mai păstra sămânța creștinismului la poporul galben din insulele oceanului Pacific.

Persecuțiile împotriva creștinilor, și peste tot împotriva catolicilor, durară până la 1873, când încetară din motive politice. La 1884, Statul japonez se declară fără de nici o religie; iar la 1899 toate școlile elementare fură declarate fără de nici o religie, deschise calea la multe disordine morale și materiale, zdruncinătoare și tulburătoare a ordinii publice civile. Astfel guvernul japonez, la 1912 se văzu silit să hotărască întoarcerea la Dumnezeu »sau cel puțin la dumnezei«. Tșintoismul și Budhismul începură să revie, iar împreună cu acestea și creștinismul.

În 1930, în Japonia erau 5 reședințe episcopoești, cu 206.754 catolici. În cele cinci reședințe sunt și o

mulțime de școale creștine. Două licee sunt înființate încă dela 1923, și anume unul la Tokio și altul la Nagasaki. Intemeietorii lor au fost »Micii Frați ai Mariei« (Institutum Parvulorum Fratrum Mariae, seu Maristarum Scholarum), cari încă de pe la 1888 pătrunseră în Japonia. Majoritatea elevilor în aceste licee sunt păgâni, dar amândouă sunt recunoscute de Stat, și elevii din ele au privilegiul de a fi scutiți de serviciul militar. Liceul din Tokio se numește »Steaua dimineții« (Stella matutina).

În Japonia în prezent sunt și o mulțime de călugărițe catolice, cari sunt mai bine văzute decât »magistrelle« protestante. Ele se îngrijesc de educarea tinerelor japoneze.

La 1911, Iezuitul *Dalman* obținu dreptul de a înființa la Tokio o universitate catolică, care are și facultate de medicină. E aprobată de Stat și frecventată de mulțime de tineri, nu numai creștini, ci și păgâni. În timpul din urmă s'au mai înființat licee și în celelalte reședințe episcopoești, iar Japonezii catolici au episcopi indigeni.

In Corea. Peninsula Coreea (din sudul Mancuriei), încă dela 1908 este în stăpânirea Japonezilor. Creștinismul catolic este mai puternic în Coreea decât în Japonia propriu zisă, numai cât credincioșii coreani sunt săraci și din clasele cele mai de jos ale societății.

Școale proprii n'au, decât puține de tot, iar în școlile japoneze nu vreau să-și trimită copiii din ură, căci în japonezi ei nu văd decât niște stăpâni asupritori.

În mănăstirea Sf. Benedict din Seoul, misionarii au deschis trei școale: una normală, altă de agricultură, și un gimnaziu. Coreanii însă sunt prea săraci, și nu-și trimit copiii la școală, sau și dacă vre-unul mai cu stare și-l trimite, îl lasă cu ce a învățat în mănăstire, și mai departe nu-l duce prin școale superioare. Mai sunt apoi câteva școale de arte și meserii, întemeiate și susținute tot de misionari, și cari sunt frecventate de mulți tineri.

Coreanii sunt buni credincioși și dornici de cultură, așa că acolo sunt multe nădejdi de încreștinare a întregului popor, mai cu seamă când vor fi posibilități ca misionarii să înființeze multe școale, unde copiii coreanilor să învețe carte în mod gratuit.

N. Lupu

— † **Maria Văcărescu**, născută Clintocu, văduva lui Alexandru Văcărescu de pioasă aducere aminte, în etate de 77 ani, după o vieață întreagă închinată iubirii de Dumnezeu și de aproapele, și-a dat sufletul în mâinile Celui dela Care l-a primit.

O plâng fiii săi Alexandru, licențiat în drept, Mihaiu abs. de teologie, fiica sa Silvia și nepoata sa Maria, după cum și numeroase rudenii.

No. 2110/1938.

Colectă pentru parohiile noastre din Vechiul Regat

Pentru ajutorarea parohiilor noastre din Vechiul Regat, cărora le aparțin credincioși din toate diecezele provinciei noastre mitropolitane, în ziua II-a de Rusalii se va face colectă în toate parohiile Diecezei Noastre.

Frații Preoți cu toată căldura sufletească își vor îndemna credincioșii la o contribuție cât de mare fiind vorbă de ajutorarea celor mai lipsite organizații bisericesti.

Suma încursă din colectă și din valorizarea naturalilor adunate în acest scop, se va trimite Oficiului administrativ al fundațiilor diecezane cu mențiunea: »pentru parohiile din Vechiul Regat«.

Oradea, 24 Mai 1938.

CRONICI

— **Cercul agrist din Holod și împrejurime**, a ținut la Holod jud. Bihor, a II-a ședința, împreunată cu o frumoasă serbare.

În fața unei asistențe care cuprindea toată populația comunelor Holod, Rogoz, Dumbrăvița-Mică, Vintire, Brătești și Mociar, în frunte cu preoții lor, și cu ceilalți intelectuali din comunele respective, președintele cercului, d-l *Alexandru Văcărescu*, în cuvântul de deschidere accentuiază esențialul vieții noastre îndemnând lumea la credința în Dumnezeu și deprinderea virtuților creștinești.

Intr-o foarte reușită conferință, d-l *Ioan Titton*, dir. școlar în Dumbrăvița-Mică, instruește mulțimea credincioșilor asupra »păcatelor de căpetenie«, după care tânărul învățator din Brătești d-l *Mihail Crețu*, lămurește ierarhia valorilor spirituale: iubirea de Dumnezeu, de Biserică și de Neam.

Partea artistică a programului a fost executată de »școlari și adulți« sub conducerea d-lui inv. *Teodor Bondar*.

După cuvântul de încheiere al M. O. Domn *Victor Ghergar* parohul local — mulțimea intonând Imnul Regal, ședința ia sfârșit.

Mulțimea se orânduiește apoi spre sfânta Biserică împodobită cu gust de doamna *Aurica Ghergar* din Holod, pentru a asista la Binecuvântarea Eucharistică.

Cu această ocazie On. Domn *Alexandru Ciurdariu* parohul din Vintire rostește o succintă predică despre blândețe, dezvoltând cuvintele Mântuitorului: »Feriți-vă cei blânzi că aceia vor moșteni pământul«. Urmează apoi Binecuvântarea Eucharistică, impresionant oficiată de On. Domni *Alexandru Ciurdariu* din Vintire, *Cornel Mărian* din Rogoz și *Eugen Pantea* din Mociar. Adânc reculeasă și întărită, mulțimea se împrășteie la ale sale.

La masa de despărțire, prezidată de venerabila matroană văd. prof. *Popovicu*, d-l *Alexandru Văcărescu* mulțumește tuturor celor care au lucrat pentru reușita ședinței acesteia atât de impunătoare, cât și familiei *V. Ghergar* pentru ospitalitatea generoasă acordată tuturor, și propune ținerea celei de a III-a ședințe în comuna Mociar, parohia On. D. *Eugen Pantea*.

— **Cifre americane.** Din anuarul oficial al Bisericii catolice din Statele Unite pe anul 1938, rezultă că în prezent în această țară, socotind și Alaska și insulele Havai, există 21,451 460 de catolici. Deci cu 492.326 mai mulți ca în 1937. Sporul e de 1,762.411 în comparație cu populația catolică din 1928 și cu 4,035.157 față de acum 20 de ani. În anul trecut s'au făcut cele mai multe schimbări în Ierarhia americană: s'au înființat trei noi Provincii, trei Arhidieceze și cinci noi Dieceze. Astfel numărul Arhidiecezelor s'a urcat la 19 iar al Diecezelor la 93, în afară de un Vicariat și o Abație »nullius«. Statele Unite au acum 132 Arhiepiscopi și Episcopi. Tot în 1937 a fost deschis al 206-lea seminar ce-l au catolicii din această țară. În seminarii studiază în prezent 15.984 clerici, iar numărul membrilor clerului urcă la 32.668, cari își desfășoară activitatea în 18.428 de biserici, misiuni și alte instituțiuni. Tot aici lucrează 86 de Ordine călugărești de bărbați și 209 Congregații de femei. În afară de aceasta în anul trecut s'au deschis numeroase școli și instituții noi.

— † **Abatele Paul Ferretti.** În gara Bologna, în drum spre Congresul euharistic mondial dela Budapesta, s'a stins repentin din viață abatele Paul Ferretti O. S. B. învățatul musicolog și liturgist. Născut în 1866 la Subiaco, patria S-lui Benedict, a intrat de tânăr în acest ordin. Calitățile lui alese au făcut că la vârsta de abia 34 de ani să fie ales abate al mănăstirii benedictine din Parma. Din 1922 era Președintele Institutului Pontifical de Muzică Sacră în Roma, și de mai multă vreme Consultor al S. Congregații a Riturilor și vicepreședintele asociației italiene S. Cecilia pentru Muzica Sacră. Prin publicațiile lui: *Principii teoretice și practice de cant gregorian*, *Cursul metric și ritmic al melodiilor gregoriene* și volumul *Estetica gregoriană*, i-au dobândit o faimă mondială, iar lecțiile lui erau foarte cercetate de studenții italieni și străini din Roma. Aproape anual ținea cursuri extraordinare de Cant gregorian și la Mănăstirea benedictină din Solesmes (Franța). Odihnească în pace!

OFICIUL PAROHIAL ROMÂN UNIT, CONSTANȚA Str. Salcânilor — Vila Dragoș

Nr. 179 19 Mai 1938.

Mulțumită

Credincioșii Transilvăneni Români-Uniți din Constanța, țin să aducă mulțumită și în modul acesta Fam. M. On. Domn Dr. Vasile Chirvai profesor la Academia de Teologie din Oradea-Bihor, pentru preafrumosul potir de argint aurit, donat Sf. Noastre Biserici.

Maica Sfântă, patroana Sf. Noastre Biserici, să le împlinească toate dorințele. În numele credincioșilor
Pr. Nicolae Șandru

Anunț școlar

Examenele de admitere în clasa I, la Liceul r. c. »Sfânta Ursula« cu drept de publicitate, din Oradea, se vor ține în ziua de 20 Iunie a. c.

Actele necesare se vor înainta cel mai târziu până în ziua de 18 Iunie a. c.

Direcțiunea

Redactor: Coriolan Tămăian